

FEU ALLÒ QUE ELL US DIGUI

per ENZO BIANCHI

[A Canà] Maria és la primera que és allà, que hi està, que espera. Però en aquell dia de noces, que havia de ser dia de gran joia, dia plenament beneït per Déu, resulta que manca el vi. Aleshores és ella qui pren la iniciativa i aquest és l'únic cas en l'evangeli de Joan en què no és Jesús amb la seva autoritat de Senyor, de Kyrios, que intervé primer. Maria s'anticipa clarament a tots, observa que manca vi i ho comunica a Jesús. Aquesta seva intervenció, però, no és una simple intervenció transmesa, sinó que és de fet una demanda, una intercessió a favor d'una festa que té el perill de ser definitivament compromesa. Maria fa present una necessitat a Jesús com a mare i li demana respectuosament d'actuar, d'intervenir. Això pot sorprendre, però és així en la narració de Joan. Maria, i ho mostra la reacció de Jesús, té fe en Jesús com a aquell que pot satisfer una necessitat: ella creu ja en la seva potència, no té necessitat de signes per a creure. Igual que Joan Baptista veient Jesús l'assenyala com a Anyell de Déu, així ella, amb aquella demanda, mostra que té fe en ell, que fa un discerniment sobre la seva autoritat i, per tant, sobre la seva qualitat, que intueix el seu misteri.

Però Jesús li respon: *Què hi ha entre jo i tu, oh dona?*. Això és un refús net, dur, i no és qüestió d'endolcir-lo. [...]

El que Maria demana no entra en la comprensió que té Jesús de l'obra que el seu Pare li ha donat a acomplir i, per tant, ell hi oposa un refús. A més, Jesús anomenant-la "dona" i no "mare" nega la seva maternitat física adreçant-se a ella com a la samaritana i com a Maria Magdalena. Ara, per a Jesús la família dels deixebles té preferència sobre la família natural i Maria, en l'espai de les relacions, és solament dona en la relació dona-home. *Qui és la meva mare i qui són els meus germans?...* *Qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà i germana i mare.* Maria és la Mare de Jesús, com l'anomena quatre vegades Joan, però això segons el criteri del discipulat, com apareixerà de manera epifànica al peu de la creu quan haurà vingut l'hora de Jesús. Llavors Jesús no li dirà pas: *Què hi ha entre tu i jo, dona?*, però aquí a Canà ha de ser evident que Jesús està dissociat de la seva mare perquè segueix només la voluntat del Pare celestial.

A Canà, certament, Maria no comprèn, però es remet a la voluntat del fill transmetent als servidors la seva fe oberta a l'incògnit, abans que intervingui l'evidència del signe. Així Maria mostra de seguida que és no tant la mare física de Jesús, sinó més aviat la mare que l'ha engendrat a la fe, la mare espiritual, dient als servidors: *Feu el que ell us digui.* [...]

La paraula de Jesús: *Encara no ha arribat la meva hora* li basta i ella deixa que Jesús obri en llibertat, com vol i quan vol. Així crea un context en què l'acció de Jesús pugui desenvolupar-se amb la mateixa llibertat gràcies a una obediència extensa i absoluta. [...]

24 de setembre – Mare de Déu de la Mercè

Maria, doncs, exhortant els servents a fer el que diu Jesús, exhorta a concloure, a celebrar l'aliança amb ell, a escoltar i complir tot el que ell dirà en un estret paral·lel amb la veu del Pare que en els sinòptics, durant la transfiguració, proclama: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.* [...]

Aquest és el testament perenne de Maria, les seves últimes paraules enregistrades als evangelis. Les generacions que vulguin cantar Maria "benaurada" només han d'obeir aquestes paraules, aquesta invitació feta a Canà.